

Arrest

nr. 80 040 van 24 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat LOOS loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 30 maart 2011, verklaart er zich op 31 maart 2011 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 20 januari 2012, verstuurd op 23 januari 2012.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Sharik Yar (provincie Samangan) afkomstig te zijn. U bent een Uzbeek van etnische origine. U volgde religieuze lessen in de lokale madrassa. Met uw vader ging u ook hout sprokkelen. Uw leven speelde zich af in het dorp. U bent nu veertien jaar oud. Taliban kwamen geregeld naar het dorp. Zij namen jonge mannen mee uit het dorp. Zij werden ingeschakeld voor zelfmoordaanslagen en voor de gewapende strijd tegen de Amerikanen in de provincies Kunduz en Baghlan. Op een nacht zijn de Taliban naar jullie huis gekomen. Zij namen uw

twee oudere broers mee. Twee maanden later hoorde uw vader van een vriend dat zijn twee zonen om het leven waren gekomen. Vervolgens zijn de Taliban nog eens naar jullie huis gekomen. Ze hebben toen uw vader ontvoerd die sindsdien verdwenen is. Met uw moeder, uw zus en jongere broer bent u naar uw oom (aan moeders kant) in de hoofdplaats Samangan (Aybak) gegaan. U bleef daar nog één nacht. Uw oom bracht u de volgende ochtend naar Kabul, vanwaar uw reis naar Europa begon. U bent ongeveer zes maanden onderweg geweest. U heeft geen idee via welke landen u de reis heeft gemaakt. Op 31/03/2011 ging u zich aanmelden bij de Belgische asielinstanties en vroeg u asiel aan. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban zal worden gedood. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt. U bent niet in het bezit van een document dat zou toelaten uw identiteit, herkomst of reisweg na te gaan."

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw vrees voor de Taliban niet aannemelijk heeft gemaakt. Uw vage en onsamenhangende verklaringen over de problemen die uw familie met de Taliban zou hebben gehad, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo bent u zeer onduidelijk over de ontvoering van uw broers. U zegt niet meer te weten wanneer zij door de Taliban zouden zijn meegenomen (CGVS, p.5). Als u wordt gevraagd wat u zich van deze feiten kan herinneren, stelt u eerst dat u op het moment van de ontvoering niet thuis was: u beweert dat u buiten aan het spelen was (CGVS, p.10). Vervolgens verklaart u dan weer dat de Taliban 's nachts kwamen en dat u aan het slapen was (CGVS, p.10). Op de vraag of u dan niet werd gewekt door het hele gebeuren in jullie woonst, stelt u dat u dit niet meer weet en dat u zich dit niet kan herinneren (CGVS, p.10). Ook op de vraag of uw ouders getuige waren van deze ontvoering, bent u eveneens onduidelijk. Eerst stelt u dat u niet weet of uw ouders wakker waren (CGVS, p.10) en vervolgens meent u dat zij het gezien hebben (CGVS, p.10). Het is zeer merkwaardig dat u tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de kern van uw asielrelaas. Voorts heeft u bijzonder weinig informatie over wat er verder met uw broers zou zijn gebeurd. Hoe zij om het leven kwamen, kan u niet verduidelijken. U zegt dat jongens uit uw dorp worden ingezet bij zelfmoordaanslagen tegen Amerikanen. Waar uw broers het leven lieten, kan u evenmin preciseren. U zegt dat het "misschien in Kunduz of Baghlan" was (CGVS, p.6). U weet zelfs niet wat er met de lichamen van uw broers zou zijn gebeurd. U meent dat zij mogelijks naar het dorp werden gebracht, al sluit u ook niet uit dat honden de restanten van hun lichamen hebben opgegeten (CGVS, p.7). Dat u ook hiervan niet op de hoogte bent, is wederom opmerkelijk. Verder dient te worden opgemerkt dat ook uw verklaringen over het lot van de andere jongens van uw dorp niet geloofwaardig zijn gebleken. U beweert dat dergelijke gedwongen inlijving schering en inslag was in de dorpen van uw district. U verklaart dat minstens vijftien jongens van uw eigen dorp, waaronder ook jongens van uw leeftijd, door toedoen van de Taliban het leven lieten (CGVS, p.11). Echter, geen van de gesneuvelden kan u bij naam noemen (CGVS, p.6,11). Evenmin kent u namen van jongens uit uw dorp die door de Taliban werden meegenomen en die nog niet om het leven kwamen (CGVS, p.5). U zegt voorts niet te weten wat de Taliban met deze jonge mannen deed (CGVS, p.11). U houdt het vaag en stelt dat zij moesten vechten en zelfmoordaanslagen plegen. Het dorp, geconfronteerd met dergelijke rekrutering en verlies aan mensenlevens, moet toch meer hebben geweten over de plaatsen waar deze jongens werden ingezet en over de omstandigheden waarin sommigen van hen om het leven kwamen. U stelt voorts dat de jongeren van uw dorp die aan deze rekrutering trachtten te ontsnappen, naar Kabul vertrokken (CGVS, p.5). Als u wordt uitgenodigd de namen van deze personen te noemen, stelt u dat dit onbegonnen werk is. Als het Commissariaat-generaal u vervolgens vraagt u te beperken tot de namen van vrienden die naar de hoofdstad vertrokken, beweert u dan weer dat u geen vrienden had in het dorp (CGVS, p.6). Dergelijke vage en ontwijkende antwoorden bevestigen dat uw asielmotieven niet geloofwaardig zijn. Verder kan worden gewezen op enkele belangrijke tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die u aflegde voor de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en het Commissariaat-generaal anderzijds. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vader door de Taliban werd meegenomen maar dat hij weer werd vrijgelaten (gehoorverslag DVZ, p.3). Voor het Commissariaat-generaal stelt u daarentegen dat uw vader werd meegenomen en sindsdien vermist is (CGVS, p.5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u louter "de waarheid is wat ik vandaag vertel" (CGVS, p.8). Verder blijkt uit het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken dat u eerder verklaarde dat de Taliban naar u op zoek waren en u wilden meenemen. U verklaarde voorts dat uw moeder toen huilde en smeekte en dat u uiteindelijk thuis mocht blijven (gehoorverslag DVZ, p.3). Voor het Commissariaat-generaal zegt u evenwel dat u niet heeft gewacht tot de Taliban u zouden komen zoeken: "als ze me zouden vinden, zouden ze me meenemen." (CGVS, p.8). Geconfronteerd met uw

eerdere verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken, biedt u wederom geen afdoende uitleg en stelt u louter dat u zich niet kan herinneren dat u zoiets zou hebben gezegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p.8). Tot slot is het niet geloofwaardig dat de Taliban massaal jongeren uit de dorpen van Samangan zouden rekruteren (CGVS, p.7) maar dat de veiligheidssituatie in uw regio daar niet zou onder lijden. De informatie over de veiligheidssituatie in Samangan maakt melding van een kalme en een stabiele situatie, enkele incidenten uitgezonderd. Nog andere informatie toont aan dat de Taliban wel vertegenwoordigd zijn in de provincie, zij het in kleine aantallen en voornamelijk opererend binnen de provinciale hoofdplaats Samangan. Dat de dorpen van Samangan veelvuldig gefrequentieerd worden door Talibanstrijders die massaal jongeren rekruteren voor zelfmoordaanslagen, is dan ook weinig aannemelijk. Bovenstaande argumentatie toont aan dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Samangan te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" - "Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Thakar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab)" dd. 21.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de antiregeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Samangan slechts weinig incidenten plaatsvinden die een impact hebben op de burgerbevolking. In het algemeen kan gesteld worden dat Samangan een zeer rustige provincie is. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Samangan een complementaire vorm van bescherming te bieden. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Samangan, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Samangan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Samangan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddorpe om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de volgende rechtsregels schendt: de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet, artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat het feitenrelaas vermeldt dat hij geen idee heeft via welke landen hij de reis heeft gemaakt. Verzoeker meent dat het, gelet op zijn jeugdige leeftijd, niet uitzonderlijk is dat hij niet alle details en geografische benamingen kan geven van de zes maanden durende reis. Verzoeker stelt dat hij wel details gaf van zijn reisweg en dat het dus onjuist is om te stellen dat hij geen reisdetails kan geven.

Verzoeker wijst erop dat hij op het tijdstip van de feiten waarschijnlijk twaalf jaar of jonger was en dat hij laaggeschoold is. Verzoeker herhaalt dat de talibanstrijders vooral 's nachts kwamen en dat hij dan ook geen weet heeft van de eigenlijke gebeurtenis van de ontvoeringen.

Verzoeker stelt dat het evident is dat hij niet weet wat er met zijn vader en broers gebeurde. Volgens verzoeker zal men niet eerst aan de familie laten weten dat men mannen ontvoert om ze te verplichten aan zelfmoordaanslagen deel te nemen. Achteraf zal men evenmin de moeite nemen om aan de familie een verklaring voor de dood van deze mensen te geven.

Verzoeker wijst erop dat zijn dagelijkse leven bestond uit les volgen en met zijn vader hout zoeken. Verzoeker stelt dat er van zijn dag niet veel overbleef om nog vrienden te maken en een kennissenkring op te bouwen. Verzoeker moet om die reden de namen van andere jongemannen van het dorp schuldig blijven. Hij hoorde wel dat er in het dorp regelmatig ontvoeringen gebeurden.

Verzoeker stelt dat hij bij de aanvang van zijn gehoor bij het CGVS heeft gemeld dat er bij het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken problemen waren met de tolk omdat deze geen Oezbeeks sprak. Verzoeker meent dat de tegenstrijdigheden tussen beide gehoren hiervan het gevolg zijn. Volgens verzoeker is de versie van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken onmogelijk en toont dit aan dat er tijdens dit gehoor van alles misliep met de tolk.

Verzoeker stelt dat hij duidelijk heeft verklaard dat men in zijn regio de mensen ontvoerde die dan in een andere regio aanslagen pleegden.

Verzoeker stelt tot slot dat de beoordeling van de subsidiaire bescherming niet in detail en niet voldoende concreet gebeurde.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielrelaas en sluit zich daarvoor aan bij de motieven van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de ontvoering van zijn broers. Verzoeker verklaarde immers eerst dat hij op het ogenblik van de ontvoering niet thuis was en dat hij buiten aan het spelen was, terwijl hij meteen daarop verklaarde dat de taliban 's nachts kwamen en dat hij aan het slapen was (gehoorverslag, 10). Deze verklaringen zijn op geen enkele wijze met elkaar te rijmen. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat hij op het tijdstip van de feiten waarschijnlijk twaalf jaar of jonger was en dat hij laaggeschoold is. Dit kan de vastgestelde tegenstrijdigheid echter onmogelijk verklaren. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij weet waar hij was toen zijn broers werden ontvoerd en dat hij hierover geen manifest tegenstrijdige verklaringen aflegt. Het gaat immers om een ingrijpende gebeurtenis voor het hele gezin en verzoeker was voldoende oud om het bewust mee te maken.

Verder is de Raad van mening dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij weet wat er met zijn broers is gebeurd en hoe ze om het leven zijn gekomen. Verzoeker verklaarde dat zijn vader van een vriend te horen kreeg dat zijn zonen waren gedood (gehoorverslag, 5). Er mag dan ook worden

verwacht dat verzoeker ook weet hoe ze werden gedood. Het is niet aannemelijk dat verzoeker weet dat zijn broers werden gedood maar dat hij daarover niet meer details kan geven.

Verder is het ook niet aannemelijk dat verzoeker geen enkele van de vele jongens bij naam kan noemen die door de taliban werden ontvoerd, die omkwamen bij aanslagen of die naar Kaboel vluchtten om aan de taliban te ontsnappen. Het is niet geloofwaardig dat verzoekers dagelijkse leven uitsluitend bestond uit les volgen en met zijn vader hout zoeken en er daardoor van zijn dag niet veel overbleef om nog vrienden te maken. Het is dan ook weinig aannemelijk dat hij niemand van deze jongens persoonlijk of bij naam kende. Op zijn minst mag worden verwacht dat hierover in het dorp werd gesproken en dat hij enkele namen kan noemen.

Verder heeft de commissaris-generaal in zijn beslissing terecht gewezen op enkele belangrijke tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het Commissariaat-generaal aflegde. Verzoeker wijt deze tegenstrijdigheden aan de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken en stelt dat hij bij de aanvang van zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal heeft gemeld dat er tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken problemen waren met de tolk. Uit het gehoorverslag blijkt echter niet dat verzoeker bij het Commissariaat-generaal een opmerking heeft gemaakt over de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken (gehoorverslag, 2). Uit het gehoorverslag blijkt integendeel dat verzoeker verklaarde dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen (gehoorverslag, 2). Bovendien heeft verzoeker ook tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele opmerking gemaakt over de tolk (zie vragenlijst 23 juni 2011). Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken problemen waren met de tolk en dat de tegenstrijdigheden daaraan zijn te wijten.

Verder is het ook niet geloofwaardig dat de taliban massaal jongeren uit de dorpen van Samangan zouden rekruteren om voor hen zelfmoordaanslagen te plegen in andere streken maar dat daarover niets zou worden gemeld in de informatie over de veiligheidstoestand in Samangan. De informatie maakt immers melding van een kalme en stabiele toestand en vermeldt niet dat de taliban massaal jongeren rekruteren. Verzoekers betoog dat hij duidelijk heeft verklaard dat men in zijn regio de mensen ontvoerde die dan in een andere regio aanslagen pleegden, doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Verder is de Raad van mening dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat burgers in de provincie Samangan op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal heeft zijn oordeel gebaseerd op het rapport *"Afghanistan" - "Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Thakar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab)"* van 23 augustus 2010 (bijgewerkt op 21 oktober 2011), dat zeer uitgebreid de veiligheidstoestand in Afghanistan en in de provincie Samangan bespreekt. Verzoekers betoog dat de beoordeling van de subsidiaire bescherming niet in detail en niet voldoende concreet gebeurde, kan dan ook niet worden bijgetreden.

De commissaris-generaal oordeelde terecht dat verzoeker niet aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus noch voor de subsidiaire beschermingsstatus. De aangevoerde schendingen van de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet, van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel kunnen niet dienstig worden aangevoerd om de hervorming van de bestreden beslissing te verkrijgen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

A. VAN ISACKER